

РЕШЕНИЕ

№ 1509

гр. София, 05.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Димитров, като разглежда дело номер **413** по описа за **2013** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 05. 11. 2012 г. по НАХД № 278 / 2012 г., Софийски районен съд, НО, 121 състав е отменил наказателно постановление (НП) № 94607 / 19. 11. 2010 г., издадено от зам. началник отдел „Пътна полиция – СДВР, с което на Г. И. К., е наложена глоба в размер на 100 лв., за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от СДВР - ОПП, в която се моли решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не се представлява.

Ответникът, моли да се остави в сила решението на районния съд.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите У., К. и А., писмените доказателства, представени с наказателното постановление, както и е приобщено заключение по автотехническа експертиза.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите констатации на първоинстанционния съд.

Установено е, че на 21. 10. 2010 г., около 11.45 часа, по С. шосе в посока [населено място] и на около 2 км. преди стената на язовир Искър, Г. К., управлявайки лек автомобил „Х.“ с ДК [рег.номер на МПС] , поради несъобразена скорост със състоянието на пътя – мокра настилка, самокатастрофира в скат от камъни е земя. След пристигането на контролните органи, била съставена скица на произшествието и бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен на същата на нарушителя срещу подпис.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 94607 / 19. 11. 2010 г., от зам. началник отдел „Пътна полиция – СДВР.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав счита че районния съд е формирал неправилни правни изводи, относно причините за настъпилото ПТП.

Съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

При този вид нарушение, е без значение с каква скорост се е движил водача, както и дали на пътя е имало паднали камъни, станали причина за настъпването на ПТП.

При извършване на нарушението свързано с несъобразена скорост, е от значение единствено дали водачът се е съобразил с пътната обстановка, като в случая изрично е посочено, че скоростта на водача не е съобразена с пътната настилка, която е била мокра. Наличието на допълнителни препятствия на пътното платно, като паднали камъни, съобразно показанията на свидетеля А., не отменя отговорността на водача, който не е успял да избегне настъпването на ПТП.

На основание чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват.

Безспорно, след като е самокатастрофирал, К. се е движил с несъобразена с пътната обстановка скорост, след като не е успяла да овладее управлявания от нея автомобил и да спре при необходимост, след като на пътното платно е имало срутени камъни.

Всяка скорост, която не позволява на водача да намали скоростта и да спре пътното превозно средство, като по този начин е станал причина за осъществяване на пътнотранспортно произшествие, е несъобразена скорост със състоянието на пътя, който е бил мокър и освен това е имало паднали камъни.

На основание § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, „пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътнотранспортно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътнотранспортно средство, път, пътнотранспортно средство, товар или други материални щети.

Безспорно, видно от съставения АУАН, са налице имуществени щети на управлявания от К. автомобил, поради което настъпилата самокатастрофа, представлява ПТП, по смисъла на закона.

В същото време, съдът не кредитира изготвената пред районния съд автотехническа

експертиза, относно причините за настъпилото ПТП, тъй като очевидно същата е базирана на неправилно установена пътна обстановка. Видно от заключението на вещото лице, същото е посочило че ПТП-то е настъпило при дневна светлина и суха пътна настилка, т.е. не е имало условия, следствие на мокър път автомобила да се хлъзне.

Видно от съставения АУАН, изрично е посочено, че пътната настилка е била мокра, като това се потвърждава и от декларацията попълнена от К., както и от показанията на свидетеля У..

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателката не е оборена материалната доказателствена сила на акта, като жалбоподателката при съставянето на акта не е изложил никакви възражения относно констатациите за несъобразена скорост, довела до настъпването на конкретното ПТП.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че оспореното съдебно решение следва да бъде отменено и предвид факта, че делото е изяснено от фактическа страна, да постанови акт по съществото на спора, като потвърди издаденото наказателно постановление.

В същото време наложеното административно наказание е в минимален размер определен от нормата на чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП, поради което наказанието е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 05. 11. 2012 г. по НАХД № 278 / 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение - 121 състав.

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление № 94607 / 19. 11. 2010 г., издадено от зам. началник отдел „Пътна полиция – СДВР, с което на Г. И. К., е наложена глоба в размер на 100 лв., за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.